

Bence Lajos

Gyöngyöző

Gyöngyöző agyag, gyógyír kiszikkadás ellen

(Németh Jánosnak)

Ismerlek-e téged igazán?- kérdezem
magamtól, mielőtt köszöntésedre
készülök. Nem. Bár mondják, a rokonlelkek
idők kezdete óta ismerik egymást...

De ismerjük-e egymást eléggé?
Megismerhető-e a másik egyáltalán?
kérdezem újra, s a válaszom ismét bizonytalan.
De tudom, hogy milyen a zalai föld,
mikor lerántja a lábról a bocskort,
s a csizmát bekoszolja sara, ragacsa.
S ismerjük az érzést, hogy milyen a fáradt,
alant suhanó, porhüvelyből kiröppenő
szárnyszegett lélek, Pannóniai
Jánosunk lelke.

Mert megtanultuk, hogy „vannak vidékek”,
hol a sárban is gyöngy leledzik: a Mura,
a Kerka sötétlő vize aranyhomokot rejt.
S mennyi kincset, ekevasat, csoroszyát ,
kelta, római, longobárd, etruszk emléket,
vázát, kelyhet, csobolyót, fazekat
üstöt, tarsolyt, urna-edényt, kerámiát.

S mennyi kincs van a műteremben is,
mennyi emlék, mennyi Föld-Nép,
mennyi Művelt-Anyag , mennyi Sors-kaloda,
mennyi Lélekember- Csonk, mennyi Ragyogás
és szerep, megannyi dühödt indulatot levezető
szelep. Mennyi szétdőlt álom, széjjelfoszló,
neméről leváló nemlét. Mennyi kitágult
pupillájú kíváncsiság, Koldus-királyfi.
Mennz-Csöcsú-Királylány, Föld-szolga,
Képzlet- csont, feszülő vitorlanyom,
beteljesülő csoda.

S ha csillagszemükből a vágy
kiapadt, mosolyból emeltek
szivárvány-vértet, szoknyából,
pendelyből erős falakat. Férfiak,

kik őrt álltak, ma is építik a képzelet
bástyáit, döngölik a vert falat.
Pásztorfiúk, kiket furulyaszó-csikó
röpít a kéklő messzeség ölébe,
bokros agancsú Csodaszarvas-ének.
Mennyi széttárt paraszt-Krisztus,
imapótlék-instant, gyógyír a szemre,
mennyi romlás elleni, gyöngyöző agyag,
gyógyír kiszikkadás ellen. ...

S ha az utolsó mű is elkészül,
minő paradoxon, de az anyag tanított rá:
kiégni nem, csak elégni szabad!
Szerszámok, eszközök szanaszéjjel,
köröskörül... szétporlik végül minden,
elfoly a víz, felissza a kiszikkadt talaj...
Törékeny létünk roppan az időben,
mint kiszáradt erdőben
lábunk alatt a gally.

De addig forog velünk a Föld,
eme örökmozgó, körkörös forgású
Korong, s izzik a képzelet...
Mégvéd téged, a rontások ellen
önmagadnak teremtett
Agyag-(had)-sereg.
(2004-2019)

Németh János: Pihenő pásztor

